

[Støtter.]

Vi må forlange, at modstanderne i denne afsluttende debat gør det klart for befolkningen, hvad resultatet vil blive af deres markedspolitik, og hvordan vilkårene vil blive for et Danmark uden for De europæiske Fællesskaber.

Modstanderne lukker fuldstændig øjnene for den kendsgerning, at England tilslutter sig EF pr. 1. januar 1973, og dermed er det EF, som vi hidtil har kendt, med ét slag blevet ændret, og dermed er vilkårene i Europa også ændret. Såfremt det lykkes modstanderne at forhindre dansk medlemskab, skal der alligevel etableres en handelsaftale med dette nye EF udvidet med England, og jeg kan garantere for, at den aftale, vi i den situation med England ved forhandlingsbordet kan opnå, vil være yderst utilfredsstillende.

Danmark har forhandlet sig frem til særdeles fordelagtige betingelser at starte medlemskabet på. Skulle det ulykkelige ske, at et flertal stemmer nej til EF, forudser jeg, at befolkningen i løbet af få år erkender den bitre sandhed, nemlig at vi skulle være gået ind sammen med England. Under en eventuel senere forhandling om tilslutning kan vi være helt sikre på, at det vil vise sig umuligt at opnå tilsvarende gode betingelser som i dag.

På samme måde som EF er ændret efter 1. januar, på samme måde er Europa også blevet ændret efter denne dato, og befolkningens valg står derfor mellem på den ene side dansk tilslutning til De europæiske Fællesskaber med de muligheder og de risici, som vi har belyst gennem de sidste mange måneder, og på den anden side en komplet uoverskuelig økonomisk og markedspolitisk udvikling, som modstanderne skylder os og befolkningen en udredning af.

Vi har modtaget en lille pjece, som omhandler dansk økonomi i og uden for fællesmarkedet, udgivet af modstanderne, men det er ikke muligt at godtage indholdet som et gyldigt bevis for noget som helst, alene fordi vi bestrider rigtigheden af en række af analysens forudsætninger.

Mindretallet siger i betænkningen, at der er grund til at forvente, at et dansk nej til EF vil bane vej for genoptagelse af frugtbare nordiske forhandlinger. Det er en forventning, som fuldstændig savner hold i de

faktiske kendsgerninger. De nordiske lande nåede i EFTA-samarbejdet så langt, som landenes økonomi og landenes interesser tillod dem at gå. Mindretallet ved, at f. eks. Danmark ikke kan få afsat sine landbrugsprodukter til de øvrige nordiske lande, og mindretallet ved også, at Norge tilsvarende ikke kan få afsat sine fiskevarer. Men hvorfor så blive ved med denne påstand? Det er jo en løs påstand, fremsat uden nogen form for underbyggende argumentation, og mindretallet udtaler sig her mod bedre vidende.

Det nordiske samarbejde skal fortsætte efter dansk og forhåbentlig også norsk tilslutning til EF. Det er de nordiske regeringer og mig bekendt samtlige nordiske politikere enige om. Vi har løbende arbejdet på at forstærke og udbygge dette samarbejde, og det kan der nævnes masser af eksempler på. Hvad har EF-modstanderne foretaget sig? Og hvad har de egentlig tænkt sig at foreslå ud over det, som allerede er gennemført?

Den konservative folketingsgruppe venter, at Norge også bliver medlem. Spørgsmålet herom er ikke afgjort med resultatet af den vejledende norske folkeafstemning, men afgøres først ved den endelige debat og afstemning i stortinget. Uanset hvad det norske parlament beslutter sig til, fastholder vi, at Danmark skal tilslutte sig EF, simpelt hen fordi vore interesser er aldeles uafhængige af norsk markedspolitik. Dette faste standpunkt er det samme, som vi havde ved markedsdebatten her i folketinget i december 1971, og vi er tilfredse med, at regeringen i mellemtiden har indtaget samme holdning.

Folketingets kompetence og kontrol med udviklingen i EF spiller en væsentlig rolle i debatten, og såvel mindretallet som flertallet har udtalt sig herom i betænkningen. For flertallet er der ingen tvivl. Folketinget vil også i medlemskabssituationen have fuld kontrol med lovgivningen og vil til enhver tid blive orienteret om udviklingen og om de forslag, som fremsættes. Den parlamentariske proces og kontrol vil således stadig foregå i tinget med markedsudvalget som det centrale og koordinerende led.

Den danske minister i Ministerrådet vil efter vor parlamentariske sædvane være ansvarlig over for folketinget, og jeg kender ingen minister, som kan tillade sig at se bort fra denne grundregel.

Jeg føler mig overbevist om, at tingets